

„udgifter til udredelse af — — — løbende ydelser såsom aftægts- og underholdsydelser, som den skattepligtige har forpligtet sig til at udrede“.

Efter praksis er det ikke nogen betingelse for fradragsretten, at pligten er påtaget som led i en gensidig bebyrdende retshandel. Også hvor tilsagnet om sådanne pligtige ydelser har karakter af gave, er der fradragsret. Fradragsretten gælder, hvad enten pligten er påtaget over for en person eller en juridisk person.

Det vil fremgå af det anførte, at der er mulighed for „skattetænkning“ i forbindelse med påtagelse af en forpligtelse til at udrede løbende ydelser. Nogle tidligere forekommende udnyttelser af fradragsreglen blev afskåret, da der fra og med skatteåret 1958-59 blev indført den begrænsning, at pligtige ydelser til afkom som hovedregel ikke kan fratrækkes, medmindre der er modtaget vederlag svarende til værdien af forpligtelsen. Trods denne begrænsning er der imidlertid fortsat en del muligheder for skattemæssig misbrug af fradragsreglen.

D. „Private“ udgifter.

1. Som nævnt ovenfor under C 3 er der som hovedregel ikke fradragsret for gaver. Herfra gælder dog den undtagelse, at *gaver* til visse almenvælgørende institutioner, der har opnået særlig godkendelse, kan fratrækkes med indtil 1.000 kr., jfr. ligningslovens § 8 A. Set fra et skatteteknisk synspunkt er reglen uheldig.

2. Udgifter til *befordring* mellem hjem og arbejdsplads kan også i en vis forstand betragtes som private udgifter. Efter den særlige hjemmel i ligningslovens § 9, stk. 6, kan sådanne udgifter imidlertid fratrækkes i det omfang, de har overstøjet 400 kr. årligt, dog at det højeste udgiftsbeløb, der kan medregnes pr. person, er 1.800 kr. årligt. Også denne regel er set fra et skatteteknisk synspunkt uheldig.

For invaliderede og kronisk syge gælder en speciel regel i ligningslovens § 9, stk. 6. Hvis de pågældende dokumenterer, at de som følge af invaliditeten m. v. har særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads, kan den del af befordringsudgiften fradrages, som overstiger udgiften til normal befordring.

3. *Skattefradragsretten* hører systematisk hjemme under udgiftsfradragene af privat natur. Efter gældende regler er der for skattepligtige personer fuld fradragsret for betalte, pålignede indkomst- og formueskatter. For aktieselskaber m. v. er der kun halv fradragsret for de betalte, forfaldne selskabsskatter.

4. Indskud på *etableringskonti*, jfr. lov nr. 222 af 4. juni 1965, kan i en vis forstand — ligesom opsparingsordningerne, se nedenfor under 5.2° — betragtes som en privat udgift. Frigivelsen af $\frac{1}{3}$ af indskuddene, dog højst 5.000 kr., vil nemlig ske uden nogen virkning for den skattepligtige indkomst. Resten af indskuddene benyttes til forlods afskrivning på de anskaffede driftsmidler m. v. I denne sidste forbindelse kan indskuddene henføres til de ovenfor under II A nævnte „Udjævningsfradrag“.

5. Til udgiftsfradragene af privat natur må endelig henføres en lang række fradrag for *præmier og bidrag m. v. til forsikringer og forskellige opsparingsordninger*. I nogle tilfælde er der hjemlet fuld fradragsret for de betalte præmier m. v., medens der i andre tilfælde kun er indrømmet „begrænset fradragsret“. Samtlige præmier m. v., som er omfattet af den begrænsede fradragsret, skal holdes inden for et årligt beløb på 2.500 kr.

Fradragsretten for betalte præmier m. v. er begrundet på forskellig måde; og alt afhængig af, hvilken forsikrings- eller opsparingsordning det drejer sig om, må den ene eller den anden begrundelse tillægges overvægt. Blandt de begrundelser, der er blevet anført til fordel for fradragsretten, skal blot nævnes følgende. Gennem fradragsret for præmier m. v., der sikrer skatteyderne en løbende indtægt, når erhvervsindtægten hører op på grund af alder, sygdom eller arbejdsløshed, og indkomstbeskatning af de udbetalte pensionsbeløb brydes den almindelige periodeafgrænsning, og der opnås en mere jævn beskatning af livsindkomsten, afpasset den enkelte periodes betalingsevne. Det er blevet fremhævet, at fradragsretten animerer borgeren til sikring gennem tegning af livsforsikringer m. v., og det er såvel for forsikringerne som især for opsparingsordningerne blevet hævdet, at de sikrer en gavnlig samfundsmæssig opsparring.